

HỒI 12

Một Cái Chết Bí Ẩn

- Đứng lại!

Đang nơm nớp lo sợ vì vẫn chưa thoát đủ xa, tiếng quát lại đột ngột xuất hiện khiến Hứa Phong thêm kinh hoảng.

Chạy! Vừa tự nhủ như thế Hứa Phong vừa cầm đầu chạy thục mạng.

Nhưng!

Vút!

Một gã đại hán tuy vóc dáng không mấy gì lấy làm vạm vỡ nhưng với diện mạo đen nhẻm, lại có thanh đại đao lăm lăm trên tay vừa xuất hiện chặn lối, cũng đủ làm cho Hứa Phong kinh tâm khiếp đảm.

Đã vậy, gã đại hán còn cười hô hố:

- Đã ba ngày nay bản đại vương mới tìm được một mình ngươi là người duy nhất có thể nạp tiền mãi lộ cho bản đại vương, người đâu dễ chạy thoát. Ha... ha...

Hứa Phong bàng hoàng:

- Thật xui xẻo, đang lúc cần phải khẩn trương bỏ chạy lại chạm trán một bọn cường sơn đại đao, phải chi ta có sẵn ngân lượng.

Hứa Phong bối rối bảo:

- Vãn sinh... Trong người vãn sinh không có ngân lượng.

Gã đại đao gầm lên thị uy:

- Láo! Y phục ngươi tuy dơ bẩn nhưng kỳ thực đó chính là y phục được may bằng chất liệu vải hảo hạng. Ngươi phải mất mạng nếu không nạp mãi lộ cho bản đại vương.

Hứa Phong cười gượng:

- Mong đại vương lượng xét. Cũng nhiều ngày rồi vãn sinh lạc nơi rừng núi xa lạ này, đại vương cứ nhìn y phục của vãn sinh thì khắc rõ. Nếu vãn sinh thật sự có ngân lượng...

- Không có thì mất mạng. Chớ nhiều lời. Nạp hay không nạp?

Hứa Phong sợ đến tái mặt:

- Vãn sinh thật sự không có, lấy gì để nạp?

- Tốt! Vậy người cứ nạp mạng cho bản đại vương là xong! Đỡ!

Vù...

Nhìn đại đao cuộn đến như tia chớp lóe lên từ tay tử thần, Hứa Phong hồn xiêu phách lạc, suýt nữa không kịp phản ứng.

May thay, theo bản năng, Hứa Phong bỗng bước dài bước, bất ngờ bị vấp vào mô đất nhỏ phía sau.

Hứa Phong ngã ngửa.

Nhờ đó, đại đao oan nghiệt kia chỉ lo sượt ngang đầu Hứa Phong.

Vù...

Hơi kim thiết tử đại đao thổi phả vào người Hứa Phong lạnh toát. Tuy chưa mất mạng nhưng cũng đủ làm Hứa Phong xuất hạn vì quá sợ

Gã đại đao bị huyệt chiêu đầu, vội trở bộ, bỏ đại đao từ trên xuống:

- Người tránh giỏi lắm sao? Lần này đổ người tránh khỏi.

Ào...

Đang nằm dài và ngửa mặt lên, nhìn ánh đao cuốn xuống trong khoảng cách thật gần, Hứa Phong có cảm nghĩ cái chết cũng đã đến gần như vậy và gã đại đao kia chính là hiện thân của tử thần.

Nhìn lại gã, thay gã đứng quá gần, gần đến nỗi Hứa Phong có thể co chân chạm vào gã.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, Hứa Phong vận lực dồn cước chân, quyết đạp mạnh vào gã.

Cước chân tung lên theo ý nghĩ.

Bung!

Gã đại đao trúng cước phải thối hồi về phía sau.

Hứa Phong không bỏ lỡ dịp vội đứng lên.

Gã bật lao đến:

- Chưa ai động vào bản đại vương mà không chết. Mau nạp mạng đi nào!

Vù...

Vững tin hơn sau lần đầu đắc thủ, nhất là Hứa Phong có cảm nhận cái đập chân lúc nãy không hoàn toàn vô lực như từng nghĩ.

Hứa Phong có khí thế để quát lên:

- Muốn ta nạp mạng đâu phải dễ. Hãy nhận một chuồng của ta.

Hứa Phong vận kinh, đưa nội lực lên chuồng tay và hất bừa ra.

Cố kinh lực xuất hiện thật.

Ào...

Bùng!

Đại đao của gã bị chấn ngược lên trên, khiến gã thêm cuồng nộ:

- Gã cuồng nộ muốn chết! Đỡ! Đỡ!

Vụt! Vụt!

Gã loang đao qua lại, chỉ muốn tiện ngang thân hình Hứa Phong cho đứt ra làm hai.

Hứa Phong thoáng hoang mang không biết nên phát kinh lần nữa hay tạm thời lùi lại ẩn nhẫn chờ thời cơ?

Đại đao của gã vẫn loang loáng.

Một ý nghĩ chợt đến với Hứa Phong.

Vút!

Vậy là bằng một câu khẩu quyết liên quan đến kinh thân pháp, Hứa Phong kịp vận dụng để bật tung lên cao, vượt khỏi tầm đao phạt ngang của gã đại đao.

Thuận chân, Hứa Phong đập mạnh vào hõ khẩu tay của gã thật mạnh.

Bộp!

Gã buông tay để đại đao rơi xuống đất.

Choang!

Cả mừng vì thắng lợi bất ngờ, Hứa Phong trầm người xuống, tung một quyền sấm sét vào mặt gã.

- Xem đây!

Vù...

Gã đại đao tuy có bất ngờ nhưng cũng kịp uốn bật người về phía sau, tạo thành một tư thế tránh chiêu vừa lợi hại vừa ngoạn mục.

Vút!

Thoát chiêu, gã cười sảng sặc:

- Hóa ra một gã cuồng nho như ngươi cũng có ít chiêu võ vẽ hộ thân. Càng tốt, bản đại vương sẽ cho ngươi nếm mùi lợi hại. Hãy xem chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm!

Vù...

Gã chồm nửa người về phía trước, dùng hai tay vươn thành song trảo chụp thẳng vào tâm thất Hứa Phong.

Thấy gã sử dụng trảo, Hứa Phong cũng dụng trảo:

- Nào phải ta chỉ cần vài chiêu võ vẽ phòng thân? Xem đây!

Song trảo chạm nhau.

Bung!

Nội lực của gã đại đao vậy là quân bình với nội lực của Hứa Phong vận dụng.

Chợt hiểu, so về vóc dáng, gã đại đao dù sao vẫn có ngoại lực mạnh hơn, Hứa Phong muốn thắng chỉ còn cách trông mong vào nội lực.

Hứa Phong lại vận dụng tâm pháp, cho nội lực xuất hiện và dẫn lưu nhiều hơn lên chuồng tay hữu.

- Xem chuồng!

Vù...

Gã đại đao có phần hoảng hốt:

- Ngươi là nhân vật giang hồ? Ta...! Xem đây!

Gã lắc đầu tiếp chuồng!

Gã lùi lại và bất ngờ cho tay vào bọc áo, để khi lấy ra gã ném vào Hứa Phong một nắm hạt nhỏ như cát mang màu đen.

Ào...

Gã còn cười đắc ý:

- Chỉ có Độc Sa mới giúp bản đại vương đối phó với những nhân vật võ lâm như ngươi thôi? Ha... ha...

Độc Sa Cát tẩm độc? Hứa Phong thất kinh, vội tung người nhảy lùi lại.

Vút!

Gã vẫn cười:

- Độc Sa tuy bay không đủ xa nhưng lại tỏa ra độc khí. Chỉ cần người vô ý hít vào là phải mất mạng. Ha... ha...

Hít vào ư? Hứa Phong động tâm, vội nín hơi để bế khí, hy vọng này giờ khí độc chưa lọt vào người Hứa Phong qua đường thổ nạp.

Có lẽ nhận biết điều này qua sắc mặt quá khấn trương của Hứa Phong, gã giận dữ gầm lên:

- Người bế khí ư? Liệu người bế khí được bao nhiêu lâu? Đỡ! Đỡ!

Gã hùng hổ lao đến, vừa ném thêm nhiều nắm Độc Sa vừa tung trào loạn xạ.

Hứa Phong chợt hiểu ý đồ của gã. Hứa Phong đâu thể bế khí lâu hơn, tương tự để đỡ trào của gã, Hứa Phong cần phải vận dụng lực, và khi vận dụng rất phải có thổ nạp. Hễ thổ nạp là không thể bế khí.

Gã vận dụng mưu thì Hứa Phong cũng phải dụng tâm đối lại.

Tung người lên cao, vượt khỏi phạm vi của những nắm độc sa, Hứa Phong từ bên trên quật bổ xuống một kinh tận lực:

- Độc sa của người, ta trả cho người, đỡ!

Ào... Ào...

Chuồng kinh xuất hiện, bức đồn độc sa phải chụp ngược vào gã.

Gã bật cười:

- Trước khi ném độc sa, bản đại vương đã dùng sẵn giải dược, người làm thế chỉ vô ích. Ha... ha...

Hứa Phong lập tức cười khẩy:

- Ta nào thấy người có cơ hội dùng giải dược như người cố tình lừa bịp. Hãy xem chuồng của ta...

Vù...

Độc sa vậy là bị bức đồ hoàn toàn vào gã, Hứa Phong thấy gã phải hoảng hốt lùi càng lúc càng nhanh.

Đã rõ gã chỉ giỏi mồm giỏi miệng, cố ý tung hỏa mù làm cho Hứa Phong phải tin lời của gã là thật.

Đắc ý vì đoán đúng thủ đoạn của gã, Hứa Phong tung người lao theo gã:

- Đỡ!

Vù...

Ầm!

Gã không đủ bản lĩnh để tránh kình, chấn kình làm gã thoái hậu thêm một quãng xa. Nhân lúc Hứa Phong còn lấy làm đắc ý gã chợt quay đầu bỏ chạy.

Hứa Phong cả giận chạy đuổi theo.

Vút!

Bỗng Hứa Phong nghe gã gào toáng lên:

- Sơn trại của bản đại vương ngay ở Võ Di Sơn này, người đuổi theo tức là người muốn nạp mạng.

Hứa Phong vội dừng lại.

Tuy không tin sơn trại của gã thật sự ở gần đây nhưng ba chữ Võ Di Sơn gã vừa nói vô tình nhắc cho Hứa Phong điều khác hệ trọng hơn.

Hứa Phong đang ở Võ Di Sơn? Vậy là thời gian qua, nơi Hứa Phong bị giam chính là Võ Di Sơn.

Thần Bí Cung tọa lạc tại Võ Di Sơn, Hứa Phong cần phải nhanh chóng thoát khỏi nơi đây nguy hiểm này.

Quay người lại, nhìn thoáng qua địa hình xung quanh, Hứa Phong vội chui người vào một động khẩu gần đó.

Một lúc sau từ động khẩu bước ra chỉ là gã tiểu phu, y phục thất chến, vai mang một bó củi đủ to để có dáng đi nặng nề mệt mỏi.

Trong lốt gã tiểu phu, Hứa Phong từ từ rời khỏi Võ Di Sơn...

oOo

Hoàn toàn ngưng đọng mục quang nhìn thẳng vào tàng cây dày đặc cách đó năm trượng, Hứa Phong từ từ nâng kiếm lên:

- Chỉ khí thế khởi thức của chiêu kiếm đã thật sự hình thành, bằng giọng nói thật cả quyết Hứa Phong mới lên tiếng:

- Nếu tôn giá vẫn không lên tiếng, vẫn không xuất đầu lộ diện để giải thích rõ ý đồ bấy lâu nay, chớ trách tại hạ phải đắc tội

Đợi thanh âm ắt phải vang lên từ tàng cây nhưng sự chờ đợi đã không đưa đến kết quả, Hứa Phong không còn nhẫn nại được nữa.

Tay cầm kiếm chột rung lên, Hứa Phong chuẩn bị phát chiêu và chỉ một chiêu mà thôi.

Không sớm cũng muộn chính lúc đó, cũng từ tàng cây tương tự tàng cây Hứa Phong đang nhìn nhưng là tàng cây cách xa những bảy trượng và hơi chếch về phía tả, tiếng cười khẩy chột vang lên:

- Muốn ta lên tiếng, muốn bức ta phải xuất đầu lộ diện, chí ít người phải có đủ bản lĩnh để nhận định đúng nơi ta đang ẩn thân. Ta đang ở đây kia mà! Nào phải nơi người đang nhìn.

Bằng vào câu nói này, nhân vật vừa lên tiếng muốn ám chỉ đối tượng sắp bị Hứa Phong tấn công bằng một chiêu kiếm chỉ là mục tiêu giả, cũng muốn nói lên khả năng định vị của Hứa Phong hãy còn quá kém.

Nghe vậy, đáng lý Hứa Phong phải hổ thẹn, phải nhìn nhận bao công lao khổ luyện bấy lâu nay vẫn chưa đạt thành quả như ý muốn, vì Hứa Phong đến việc nhận định phương ẩn nấp của đối phương vẫn chưa định vị đúng. Nhưng thái độ Hứa Phong lại diễn ra khác hẳn.

Hứa Phong cũng cười khẩy:

- Tôn giá nghĩ như thế thật ư? Vậy tôn giá có biết thế nào là nghi binh chăng? Có biết thế nào là gương đông kích tây và dụng ý là làm cho địch nhân bất phòng chăng?

Ngay khi dứt lời, vẫn với tư thức khởi kiếm như đang vận dụng, Hứa Phong thay vì bạt lao về phía tàng cây trước mặt lại lao chếch phía tả thần tốc xuất kiếm chiêu vào tàng cây vừa có tiếng phát thoại vang ra.

Véo...

Lối xuất chiêu lạng lẽ và vũ bão của Hứa Phong nhân vật đang ẩn trong tàng cây phải tấm tắc khen:

- So với cách đây mười ngày, võ học của người quả nhiên có tăng tiến bất ngờ. Tuy nhiên...

Câu nói phải bỏ dở, vì lúc đó kiếm chiêu của Hứa Phong đã bắt đầu làm tàng cây xao động. Và từ hàng cây một bóng nhân ảnh bay vọt lên như cánh

chim yến, để chớp mắt sau đó bóng nhân ảnh lại biến mất vào vòm lá dày đặc của một cội cây đại thụ.

Vút!

Mắt nhìn thấy đối tượng đã thay đổi nơi ẩn nấp, Hứa Phong vội thu chiêu và cũng vội vàng chuyển đổi phương hướng tấn công:

- Suốt một năm qua, thủy chung tôn giá vẫn là nhân vật duy nhất thỉnh thoảng xuất hiện, quấy rầy và làm gián đoạn việc luyện công của tại hạ. Sự thật, tôn giá muốn dò xét gì ở tại hạ.

Miệng nói, tay vẫn phát chiêu lần này kiếm đầy uy lực của Hứa Phong thay vì chọc thẳng vào tàng cây một chiêu thần tốc như lúc nãy, thì chỉ được Hứa Phong cho vây áp dần vào tàng cây vây áp từ tứ phía.

Nhân vật ẩn trong tàng cây vẫn im hơi lặng tiếng.

Khấp khởi mừng, Hứa Phong cho chiêu kiếm thu hẹp dần phạm vi vây áp vào từng nhánh lá nhỏ phía ngoài tàng cây bắt đầu bị trường kiếm của Hứa Phong tĩa cho rơi rụng.

Tàng cây thưa thớt dần, mỏng dần...

Nhân vật nọ vẫn án binh bất động, không ra chiêu ngăn đỡ, cũng không mở miệng phát thoại.

Với sắc mặt nửa tin nửa ngờ, Hứa Phong vẫn tiếp tục hủy hoại tàng cây nhưng chiêu kiếm đã có phần nào chậm lại.

Những nhánh lá ở phía ngoài tàng cây vì thế tuy cũng rơi rụng nhưng không còn ào ạt như lúc nãy nữa.

Chỉ khi tàng cây đã đạt đến độ mỏng có thể giúp Hứa Phong nhìn thấy rõ những gì cần phải nhìn ở giữa những nhánh lá còn lại, vẻ nửa tin nửa ngờ trên sắc mặt Hứa Phong lúc này mới biến đi, thay vào đó, Hứa Phong chợt điểm một nụ cười

Hứa Phong biến đổi chiêu kiếm. Ngọn kiếm trên tay liền được Hứa Phong chọc thẳng vào tàng cây.

Véo...

Nhân vật nọ, y phục đen, mảnh vải che kín chân diện cũng đen, cho đến lúc này vẫn ngồi thu lu giữa tàng cây, chễm chệ trên một cành cây to và vững chãi, không một động tĩnh gì cho thấy nhân vật nọ sắp sửa phát chiêu để đối phó chiêu

kiếm của Hứa Phong đang lạng lẽ chọc đến.

Nhìn rõ nhân dạng của nhân vật này, mắt Hứa Phong bỗng bắn xạ hung quang, càng nhấn nhanh thêm chiêu kiếm đang thi triển.

- Là lão! Cung chủ Thần Bí Cung? Hãy nạp mạng cho ta.

Véo...

Vẫn bất động một cách quái đản, thái độ đầy cao ngạo của nhân vật này càng khiến cho Hứa Phong điên tiết.

Vậy là mũi kiếm của Hứa Phong có cơ hội chọc thẳng vào huyết Hắc lộ của nhân vật mà Hứa Phong nghĩ là cung chủ Thần Bí Cung.

Véo...

Chạm đã, Hứa Phong kêu thầm, Và với cử chỉ bất ngờ đó nhưng khéo léo, mũi kiếm ngay khi chạm vào huyết hắc lộ của nhân vật nọ liền được Hứa Phong bật kéo lên trên, phốt ngang mặt nhân vật nọ.

Soạt!

Mũi kiếm bật lóe lên cao, thuận đà lột bỏ luôn mảnh lụa che kín chân diện của nhân vật nọ.

Bị phơi bày diện mạo, nhân vật nọ trợn mắt phẫn uất nhìn Hứa Phong.

Tương tự, Hứa Phong cũng trợn to hai mắt nhìn vào nhân vật nọ.

Vô tình, cả hai cùng bất động, khiến tay kiếm của Hứa Phong tuy đã đưa lên cao hết đà nhưng vì động thái này nên Hứa Phong quên mất việc phải lập tức thu kiếm về hầu chuẩn bị ứng phó nếu đột nhiên bị đối phương xuất thủ lấy mạng.

Trạng thái bất động của Hứa Phong đương nhiên không thể không kéo dài. Đang đà lao đến, đang vận dụng khinh công hoặc Hứa Phong phải tiếp tục lao ập vào giữa tàng cây và lao chạm vào nhân vật nọ, hoặc phải lảng không đảo bộ lao về phía khác, đằng này, vì Hứa Phong tình cờ lâm vào trạng thái bất động đang lúc vận dụng khinh công nên khinh thân pháp phải bị gián đoạn.

Đà lao đến của khinh công khiến Hứa Phong chạm vào nhân vật nọ. Sau đó, do chân khí gián đoạn, Hứa Phong nặng nề để thân hình rơi xuống phía dưới.

Choàng tỉnh lại thì đã muộn, cơ hội lấy mạng kẻ thù vậy là đã trôi qua, Hứa Phong vì không còn cách nào khác đành phải hít vội một hơi thanh khí để làm nhẹ đà rơi.

Nhờ đó, ngay khi chân chạm đất, Hứa Phong lập tức có cước bộ ổn định,

không loạn choạng, cũng không bị bất kỳ một tổn hại nào dù nhỏ.

Tự giận thân đã để mất cơ hội báo thù, Hứa Phong vừa nguốc mặt nhìn lên vừa há miệng gầm vang:

- Lão...

Mới gần có mỗi một tiếng, Hứa Phong ngậm miệng lại và rơi vào trạng thái sững sờ.

Nhân vật nọ cũng đang rơi xuống. Tệ hơn, lão rơi theo tư thế ngồi và hầu như sắp rơi đúng vào đầu Hứa Phong.

Một tia chấn động chợt xuất hiện và chạy suốt từ hai chân lên đỉnh đầu, giúp Hứa Phong chợt hiểu và mau chóng có thái độ thích ứng.

Đưa chân hồi bộ, tránh không để đối phương rơi đúng vào người, tay Hứa Phong đưa ra và hất nhẹ nội lực đạo nhu hòa giúp đối phương chuyển đổi phương rơi, làm cho đối phương khi chuyển đất cũng không bị tổn thất.

Và ngay khi đối phương vừa chạm đất, thì:

Soạt!

Mũi kiếm của Hứa Phong một lần nữa chí ngay vào huyết Hắc lộ của đối phương.

Nhưng thay vì chọc luôn mũi kiếm vào để hạ thủ kẻ thù, Hứa Phong chỉ cho mũi kiếm chạm khẽ vào da và kiếm giữ ở tư thế uy hiếp đó!

Đến lúc này sinh mạng của đối phương đã hoàn toàn tùy thuộc vào từng cử chỉ của Hứa Phong, tròng cười cao ngạo mới được Hứa Phong bật ra ngoài môi miệng.

- Tạ Phương Điền! Điều gì sẽ xảy ra cho lão nếu ta đẩy thanh kiếm mạnh vào lão? Ha... ha...

Tạ Phương Điền? Không sai, diện mạo này chính là diện mạo của người từng được Hứa Phong gọi một cách thân thiết là Tạ thúc thúc.

Tạ Phương Điền vẫn bất động một cách quái đản. Bất quá, ở họ Tạ bây giờ vẫn chỉ có đôi mắt là bắn lộ những ha hung quang và thật lạ lão phải khó khăn lắm mới bật rít lên ba âm tiết:

- Giết... ta... đi...

Hữu kiếm chợt run lên. Nhưng điều đó chỉ xảy ra trong một hoáng rồi thôi, Hứa Phong vẫn chưa lấy mạng kẻ đã từng dồn đuổi Hứa Phong vào tử địa.

Thay vào đó, vừa thu kiếm về, Hứa Phong vừa cau mày trầm giọng:

- Lão làm sao rồi? Lão cam tâm chịu chết hay vì có điều gì đó bất ổn xảy ra nên lão không còn năng lực xuất thủ.

Tạ Phương Điền vẫn không thay đổi tia mắt nhìn:

- Ta là Cung chủ Thần Bí Cung, đã từng sát hại... phụ thân ngươi. Hãy giết ta đi... để báo thù.

Hứa Phong hạ tay kiếm xuống:

- Ta biết lão không phải cung chủ Thần Bí Cung. Vì trước đây chính lão đã từng nói, lão còn phải tuân lệnh thượng cấp. Một cung chủ Thần Bí Cung đương nhiên không thể có thượng cấp nào lớn hơn. Nói đi, sao lão miễn tương tự nhận là kẻ đã từng sát hại gia phụ? Có phải lão muốn chết thay thượng cấp, khiến sau này ta bất phòng, thượng cấp lão sẽ tìm cách mưu hại ta?

Tạ Phương Điền chợt nhăn nhó:

- Ở lòng núi Võ Di Sơn... chính ta là kẻ... từng hạnh hạ ngươi... bằng Cửu Khúc Trường Tiên, hãy giết ta đi... để báo hận.

Sắc mặt của Hứa Phong chợt tỏ ra trầm trọng:

- Lão cũng am hiểu chuyện xảy ra trong lòng núi Võ Di? Cho dù nơi đó không hề là tổng đàn Thần Bí Cung, suốt một năm qua cũng chính lão lẫn quần xuất hiện, tìm đủ cách để cùng ta động thủ. Lão cố tình không giết ta cho dù một năm qua lão có không dưới hai mươi cơ hội. Dụng ý của lão là gì? Và sao hôm nay, cho dù ta sắp giết lão, lão vẫn cam tâm chịu chết, không hề phản kháng. Huống chi, từ nãy đến giờ lời nào cũng được lão nói cũng là lời khích nộ, chỉ muốn ta hạ thủ lão ngay lập tức. Phải chăng bên trong còn có ẩn tình và nếu không được lão giải thích, ta không thể nào am hiểu.

Càng nghe Hứa Phong nói, Tạ Phương Điền càng lúc càng nhăn nhó. Đến khi Hứa Phong hỏi đến câu cuối cùng, một nghi vấn trong nhiều nghi vấn, thì từ thất khiếu của họ Tạ bỗng ri rỉ xuất hiện những dòng máu bầm đen.

Mục kích cảnh tượng kỳ quái này, từ mơ hồ Hứa Phong vụt tỉnh ngộ.

Ném kiếm qua một bên, Hứa Phong chồm đến lão, lay động lão:

- Lão bị hạ độc? Ai hạ độc? Có cách nào cứu mạng lão? Có hay không có, lão nói đi?

Tạ Phương Điền bỗng trợn ngược hai mắt, thân hình đáng lý ra phải vật đổ

qua một bên nếu không có Hứa Phong dùng sức giữ lại. Và thật bất ngờ, môi lão chột mấp máy, bật ra những âm thanh thều thào vừa dễ hiểu vừa khó hiểu.

- Nhân từ với kẻ thù là... là độc ác với chính mình. Người chưa đủ... chưa đủ bản lĩnh... quyết đoán... tìm... tìm.... Tạ Phương Yển...

Âm thanh nhỏ dần rồi lịm hẳn, Tạ Phương Điền chỉ còn là một thi thể vô hồn trong tay Hứa Phong.

Lão đã chết! Chết và để lại trùng trùng nghi vấn cho Hứa Phong.

Nhân từ với kẻ thù là độc ác với bản thân? Lão muốn ám chỉ điều gì? Sao lão bảo Hứa Phong chưa đủ bản lĩnh nhất là bản lĩnh quyết đoán? Hãy tìm Tạ Phương Yển? tìm để làm gì? Để hỏi hay để báo thù cho lão?

----o0o----